

Тема номера: Обжитий простір

РЕДАКЦІЯ VERBUM

1 СЕРПНЯ 2022

Шановні читачі! Війна загострює відчуття причетності, належності, вкоріненості. Ми не просто глибше усвідомлюємо зв'язки з іншими людьми, речами чи теренами, а й виразніше бачимо своє місце в історії. Те, що раніше було просто тлом, елементами пейзажу, на які ми не звертали уваги, виявляється невід'ємною частинкою ідентичності; і навпаки, те, що ми вважали страшенно важливим, стає легко покинути — бо не в ньому суть.

Фото: Roberto Huczek

У цьому випуску «Вербуму» ми осмислюємо, що таке свій простір, із чого складається відчуття дому та чому воно так болить.

Розпочинаємо вже традиційно з добірки середньовічних мініатюр — цього разу з біблійною святою Мартою, яка, за переказами, після Ісусового вознесіння помандрувала на терени сучасної Франції та мала нагоду врятувати тамтешніх мешканців від дракона.

Ольга Петренко-Цеунова придивляється до цивілізаційного розламу між осілим, закоріненим способом життя й номадичним сприйняттям простору, яке не вбачає цінності у «своєму», а тому не відчуває поваги до «чужого».

Аліна Петраускайте розповідає про досвід полишення рідної оселі, завдяки якому вдається краще осягнути, із чого ж насправді складається дім.

Нарешті, Ольга Герасименко пише про прагнення повернутися до своєї домівки, у якому проглядає не тільки жаль за цьогосвітніми речами та місцями, а й туга за вічним домом Отця.